

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)

den 25 maj 2004 *

I mål T-154/01,

Distilleria F. Palma SpA, i konkurs, Neapel (Italien), företrätt av advokaten F. Caruso,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av L. Visaggio och C. Cattabriga, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten A. Dal Ferro, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan med stöd av artiklarna 235 EG och 288 andra stycket EG om ersättning för den skada som sökanden anser sig ha lidit till följd av kommissionens rättsstridiga handlande, vilket är resultatet av den skrivelse som kommissionen skickade till de italienska myndigheterna den 11 november 1996,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A.W.H. Meij och N.J. Forwood,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 17 december 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser och faktiska omständigheter

- 1 Genom förordning (EEG) nr 3390/90 av den 26 november 1990 om inledande av försäljning genom särskilda anbudsförfaranden av vinalkohol som innehas av

interventionsorganen för användning som motorbränsle inom gemenskapen (EGT L 327, s. 21), inledde kommissionen anbudsförfarande nr 8/90 EG för försäljning av 1,6 miljoner hektoliter alkohol som hade genomgått destillation i enlighet med artiklarna 35, 36 och 39 i rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT L 84, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 23, s. 7). Alkoholen var fördelad på fem partier på vardera 320 000 hektoliter.

- 2 I artikel 1 i förordning nr 3390/90 föreskrivs bland annat att den alkohol som säljs genom anbudsförfandet är avsedd att användas som motorbränsle inom gemenskapen.

- 3 I artikel 3 i förordning nr 3390/90 föreskrivs att försäljning skall ske i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 1780/89 av den 21 juni 1989 om närmare bestämmelser om avsättning av alkohol som framställs vid sådana destillationer som avses i artiklarna 35, 36 och 39 i förordning nr 822/87 och som innehas av interventionsorganen (EGT L 178, s. 1).

- 4 I artikel 4 i förordning nr 3390/90 uppges att de specifika villkoren för anbudsförfandet återges i meddelandet om särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG (EGT C 296, s. 14) (nedan kallat meddelandet om anbudsinfordran).

- 5 I artikel 24.2 i förordning nr 1780/89, i dess lydelse efter flera ändringar, bland annat genom kommissionens förordning (EEG) nr 3391/90 av den 26 november 1990 (EGT L 3237, s. 23), föreskrivs att den anbudsgivare som har tilldelats kontrakt skall

lämna ett bevis på att en uppfyllelsesäkerhet har ställts hos interventionsorganet i den medlemsstat där anbudsgivaren har sitt säte, som garanti för att den alkohol för vilken kontrakt tilldelats verkligen används för de ändamål som anges i meddelandet om anbudsinfordran.

- 6 Enligt artikel 28.4 i förordning nr 1780/89, i den lydelse som var i kraft när anbudsförfarandet inleddes, och enligt punkt X i meddelandet om anbudsinfordran, skall den tilldelade alkoholen ha använts senast ett år efter dagen för den sista avhämtningen av varje parti alkohol.

- 7 I artikel 30.1 e i förordning nr 1780/89, till vilken det hänvisas i punkt I 5 c i meddelandet om anbudsinfordran, föreskrivs att anbuden, för att kunna behandlas, skall vara skriftliga och innehålla ett åtagande från anbudsgivaren att iaktta alla bestämmelser som gäller det aktuella anbudsförfarandet.

- 8 Distilleria F. Palma SpA (nedan kallat Palma, numera Fallimento Distilleria F. Palma SpA (Distilleria F. Palma, i konkurs), nedan kallat sökanden) tilldelades kontraktet i januari 1991, efter det att bolaget hade lämnat ett anbud på tre ecu per hektoliter ren alkohol (100% vol.) för den alkohol som var till försäljning genom särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG.

- 9 I samband med anbudsförfarandet upprättade Palma en bankgaranti hos banken San Paolo di Torino till förmån för det behöriga interventionsorganet, det vill säga Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (statligt organ för interventioner på jordbruksmarknaden) (nedan kallat AIMA).

- 10 Palma drabbades av flera problem i samband med hämtning och avsättning av den tilldelade alkoholen, vilket bolaget underrättade kommissionen om. Med hänsyn till bland annat dessa problem antog kommissionen förordning (EEG) nr 2710/93 av den 30 september 1993 om försäljning genom särskilda anbudsförfaranden av vinalkohol som innehas av interventionsorganen för användning som motorbränsle inom gemenskapen (EGT L 245, s. 131; svensk specialutgåva, område 3, volym 52, s. 216).
- 11 Genom artikel 6 i förordning nr 2710/93 annullerade kommissionen särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG till viss del för de partier alkohol som ännu inte hade hämtats av Palma, det vill säga tre av de fem tilldelade partierna. Uppfyllelsesäkerheten för dessa tre partier frisläpptes.
- 12 Enligt artikel 2 i förordning nr 2710/93 skulle de två första partierna från särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG (vilka motsvarar 640 000 hektoliter) ha använts senast den 1 oktober 1995, utom vid force majeure.
- 13 I artikel 3 i förordning nr 2710/93 föreskrivs att den uppfyllelsesäkerhet som gäller de två första partierna från detta anbudsförfarande skulle friställas av det berörda interventionsorganet när all alkohol i de två första partierna har använts som motorbränsle inom gemenskapen.
- 14 Trots antagandet av förordning nr 2710/93 drabbades Palma av ytterligare problem vilka, enligt sökanden, avsevärt försvårade fullgörandet av sökandens åtaganden.

- 15 I en skrivelse av den 18 september 1995 till kommissionen begärde Palma på nytt en förlängning av den tidsfrist för användning av alkoholen som hade fastställts i artikel 2 i förordning nr 2710/93. I skrivelsen åberopade Palma omständigheter, vilka enligt bolaget hade karaktär av force majeure och som hade hindrat bolaget från att helt fullgöra sina åtaganden inom den fastställda tidsfristen.
- 16 I en skrivelse av den 27 november 1995 upprepade Palma sin begäran om förlängning av tidsfristen, vilken hade löpt ut den 1 oktober 1995.
- 17 I en skrivelse av den 19 december 1995 informerade kommissionen Palma om att den inom kort skulle fatta beslut om en eventuell förlängning av tidsfristen för användning av alkoholen.
- 18 Palma skickade ytterligare två skrivelser till kommissionen, daterade den 19 december 1995 respektive den 5 januari 1996, i vilka bolaget bad om tillstånd att förstöra den alkohol som ännu inte hade använts. Begäran gällde 34 000 hektoliter alkohol.
- 19 Genom kommissionens förordning (EG) nr 416/96 av den 7 mars 1996 om ändring av förordning nr 2710/93 (EGT L 59, s. 5) ändrades tidsfristen för användning av de partier som redan hade hämtats ytterligare en gång. I artikel 3.1 i förordning nr 2710/93, i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 416/96, föreskrivs följande:

”Trots bestämmelserna i artikel 23 i förordning (EEG) nr 2220/85 och utom vid force majeure skall, när den tidsfrist som avses i artikel 2 har löpt ut [den 1 oktober

1995], uppfyllelsesäkerheten på 90 ecu per hektoliter ren alkohol (100% vol.) vara förverkad, till ett belopp av

- a) 15% i samtliga fall

- b) 50% av det kvarstående beloppet efter avdrag av de 15 procentenheterna, om den användning som avses i denna artikel inte äger rum före den 30 juni 1996.

Hela säkerheten förverkas om alkoholen inte används före den 31 december 1996.”

20 I en skrivelse av den 23 april 1996 krävde AIMA Palma på 3 164 220 870 italienska lire (1 634 183,70 euro), vilket uppgavs motsvara 15 procent av uppfyllelsesäkerheten, med hänvisning till att all alkohol i de två första partierna inte hade använts som motorbränsle inom gemenskapen den 1 oktober 1995. I en skrivelse av den 3 juni 1996 invände Palma att AIMA:s krav var rättsstridigt.

21 I samma skrivelse upprepade Palma sin begäran till kommissionen om tillstånd att förstöra den alkohol som ännu inte hade använts. Palma gjorde gällande att denna lösning var bäst lämpad för att säkerställa avsättningen av alkoholen utan att förorsaka störningar på marknaden.

- 22 Den 11 november 1996 skickade kommissionen en skrivelse till AIMA, i vilken följande anfördes:

”Bränneriet Palmas begäran om tillstånd att förstöra överbliven mängd alkohol från särskild anbudsinfordran nr 8/90 med anledning av problem kopplade till den aktuella alkoholens kvalitet kan inte beviljas.

Det är nödvändigt att noga följa bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 416/96 [om förverkande av säkerheten].

... Palma är bundet av sitt åtagande, vilket innebär att alkoholen skall användas som motorbränsle på de villkor som anges i meddelandet om anbudsinfordran och att ett sådant åtagande inte upphör att gälla i och med att säkerheten förverkas. De nationella myndigheterna skall se till att åtagandet fullgörs efter säkerhetens förverkande, i förekommande fall genom tvångsverkställighet. Den tilldelade alkoholen får inte under några omständigheter dirigeras till en sektor som inte godkänts i meddelandet om anbudsinfordran nr 8/90 [EG], såsom exempelvis sektorn för alkoholhaltiga drycker ...”

- 23 AIMA överlämnade denna skrivelse till Palma den 3 februari 1997.

- 24 Genom en skrivelse av den 20 november 1996 upprepade Palma än en gång sina invändningar mot AIMA:s krav och erbjöd sig att utan betalning ställa den ännu inte använda alkoholen till AIMA:s förfogande.

- 25 AIMA utfärdade ett förläggande om att Palma skulle betala hela säkerheten till myndigheten. Palma väckte talan mot förläggandet vid nationell domstol.
- 26 Palma försattes i konkurs den 9 juli 1999.

Förfarandet

- 27 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 juli 2001, väckt förevarande talan.
- 28 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och ställde, såsom åtgärder för processledning enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, skriftliga frågor till parterna samt uppmanade dem att besvara dessa vid förhandlingen.
- 29 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens skriftliga och muntliga frågor vid förhandlingen den 17 december 2003.

Parternas yrkanden

- 30 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta kommissionen att ersätta de skador som har uppstått,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

32 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning, dock utan att göra någon invändning om rättegångshinder genom separat handling. Kommissionen har åberopat tre invändningar om rättegångshinder. För det första har kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten saknar behörighet, för det andra att talan har väckts för sent och för det tredje att artikel 44.1 c i rättegångsreglerna har åsidosatts. De två sistnämnda invändningarna om rättegångshinder har åberopats först i andra hand.

33 Sökanden har gjort gällande att talan kan tas upp till sakprövning.

Invändningen att det föreligger rättegångshinder på grund av att förstainstansrätten saknar behörighet

Parternas argument

- 34 Kommissionen har gjort gällande att tvisten i sin helhet är hänförlig till den objektiva omständigheten att Palma åsidosatte den precisa skyldigheten att använda den alkohol som förvärvades inom ramen för särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG och till konsekvenserna av detta åsidosättande. Enligt kommissionen är det rättsförhållande som är i fråga i förevarande mål av avtalsrättslig natur. Det är därmed endast på grundval av den avtalsrättsliga relationen som kommissionen kan ådra sig ett eventuellt skadeståndsansvar. Detta innebär dels att talan felaktigt har väckts med stöd av artikel 288 andra stycket EG, dels att den inte omfattas av gemenskapsdomstolarnas begränsade behörighet enligt artikel 240 EG (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 18 juli 1997 i mål T-44/96, *Oleifici italiani* mot kommissionen, REG 1997, s. II-1331, punkt 38).
- 35 Sökanden har gjort gällande att förstainstansrätten är behörig att pröva talan eftersom den syftar till att fastställa kommissionens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Sökanden har i motsats till kommissionen gjort gällande att tvisten inte på något sätt är hänförlig till en avtalsrättslig relation mellan Palma och kommissionen. Skadan orsakades av skrivelsen av den 11 november 1996, vilken i egenskap av en ensidig rättsakt från kommissionens sida inte omfattas av någon avtalsrättslig relation.
- 36 Med tanke på att kommissionen genom skrivelsen av den 11 november 1996 dels avlog Palmas begäran om tillstånd att förstöra den överblivna alkoholen, dels beslutade att driva in den till särskild anbudsinfordran nr 8/90 EG hänförliga säkerheten, utgör skrivelsen en åtgärd med tvingande rättsverkningar som kan påverka Palmas intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/89, *Automec* mot kommissionen, REG 1990, s. II-367, punkt 42).

Förstainstansrättens bedömning

- 37 Förstainstansrättens behörighet att pröva förevarande tvist beror på svaret på den prejudiciella frågan huruvida det skadeståndsansvar som gemenskapen eventuellt kan ådra sig i förevarande fall, till följd av det agerande som läggs kommissionen till last, är av avtalsrättslig natur eller ej (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 18 juli 1997 i mål T-180/95, Nutria mot kommissionen, REG 1997, s. II-1317, punkt 28).
- 38 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att sökanden och kommissionen är bundna av ett avtal. Av artikel 30.1 e i förordning nr 1780/89 framgår nämligen att Palma, genom att lämna anbud i det anbudsförfarande som inleddes genom förordning nr 3390/90, uttryckligen åtog sig att iaktta samtliga bestämmelser som gäller detta anbudsförfarande. Med dessa villkor i åtanke lämnade Palma ett anbud på tre ecu per hektoliter ren alkohol (100 % vol.) för de 1,6 miljoner hektoliter ren alkohol (100% vol.) som var till försäljning inom ramen för anbudsförfarandet. Genom att tilldela Palma den mängd alkohol som var till försäljning accepterade kommissionen detta anbud och bolagets övriga åtaganden. Palmas anbud och kommissionens accept härav resulterade därmed i att de relevanta bestämmelserna i förordningarna nr 1780/89 och nr 3390/90, meddelandet om anbudsinfordran samt det pris som Palma erbjöd blev klausuler i ett avtal mellan de båda parterna i denna tvist (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 3 oktober 1997 i mål T-186/96, Mutual Aid Administration Services mot kommissionen, REG 1997, s. II-1633, punkt 39, och förstainstansrättens dom av den 9 oktober 2002 i mål T-134/01, Hans Fuchs mot kommissionen, REG 2002, s. II-3909, punkt 53).
- 39 Förstainstansrätten konstaterar vidare att detta avtal ändrades efter ingåendet. Bland annat till följd av Palmas begäran härom antog kommissionen nämligen förordningarna nr 2710/93 och nr 416/96, genom vilka anbudsförfarandet delvis annullerades samt villkoren för användningen av den sålda alkoholen, och för frisläppande av uppfyllelsegarantin hänförlig till denna alkohol, ändrades. Dessa ändringar utgör en del av avtalet.

- 40 Förstainstansrätten skall vidare undersöka huruvida den underlåtenhet som kommissionen lastas för, vilken ligger till grund för förevarande skadeståndstalan, är kopplad till kommissionens skyldigheter enligt avtalet (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Mutual Aid Administration Services mot kommissionen, punkt 40).
- 41 Sökanden har åberopat tre fall av underlåtenhet. För det första beaktade kommissionen inte förekomsten av force majeure vilken befriade Palma från skyldigheten att använda den tilldelade alkoholen inom en viss tidsfrist. Kommissionen åsidosatte på detta sätt den befriande effekten av force majeure. För det andra avtog kommissionen begäran om att villkoren för användningen av den sålda alkoholen skulle ändras ytterligare en gång och åsidosatte på detta sätt proportionalitetsprincipen. För det tredje motiverade kommissionen inte detta avslag och åsidosatte därmed sin motiveringskyldighet enligt artikel 253 EG.
- 42 Förstainstansrätten konstaterar till att börja med att kommissionen är skyldig att ta hänsyn till force majeure enligt avtalet. Denna skyldighet följer nämligen av avtalsbestämmelserna i artikel 2 i förordning nr 2710/93 och av artikel 3 i samma förordning, i dess ändrade lydelse enligt förordning nr 416/96. Detta innebär att det påstådda åsidosättandet av skyldigheten att beakta force majeure tillhör den avtalsrättsliga sfären och att gemenskapen i förekommande fall endast kan ådra sig ett avtalsrättsligt skadeståndsansvar.
- 43 Förstainstansrätten konstaterar vidare, vad avser kommissionens påstådda skyldighet att ändra villkoren för användningen av den sålda alkoholen eftersom dessa ändringar är nödvändiga enligt proportionalitetsprincipen, att även om man antar att kommissionen har en sådan skyldighet kan den endast göras gällande mot kommissionen med stöd av avtal.

- 44 Artikel 5 tredje stycket EG, i vilken proportionalitetsprincipen föreskrivs, är visserligen avsedd att omfatta alla typer av handlingar av gemenskapen, oavsett om de är av avtalsrättslig natur eller ej.
- 45 Icke desto mindre får avtalet mellan kommissionen och Palma i princip inte frångås enligt principen *pacta sunt servanda*, vilken utgör en grundläggande princip för alla rättsordningar (domstolens dom av den 16 juni 1998 i mål C-162/96, Racke, REG 1998, s. I-3655, punkt 49). Därmed kan en eventuell skyldighet för kommissionen att acceptera en av de avtalsändringar som föreslogs av Palma endast följa av avtalet eller av allmänna avtalsrättsliga principer, till vilka proportionalitetsprincipen hör. Det påstådda åsidosättandet av skyldigheten att ändra avtalet kan i förekommande fall därmed endast medföra att gemenskapen ådrar sig ett avtalsrättsligt skadeståndsansvar.
- 46 Avslutningsvis påpekar förstainstansrätten, vad avser det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, att kommissionen omfattas av denna skyldighet enligt artikel 253 EG. Skyldigheten gäller emellertid endast institutionens ensidiga handlingar. Någon motiveringsskyldighet åligger således inte kommissionen till följd av avtalet med Palma. Skyldigheten kan i förekommande fall därmed endast medföra att gemenskapen ådrar sig ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar.
- 47 Av det ovan anförda följer att sökanden, med undantag för det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, till stöd för skadeståndstalan har

åberopat att kommissionen har åsidosatt skyldigheter av avtalsrättslig natur och talan vilar därmed på avtalsrättslig grund (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Nutria mot kommissionen, punkt 36).

48 Enligt bestämmelserna i artikel 225 EG jämförd med bestämmelserna i artikel 238 EG har förstainstansrätten emellertid endast behörighet att som första instans avgöra avtalsrättsliga tvister som har anhängiggjorts vid den av fysiska eller juridiska personer med stöd av en skiljedomsklausul. En sådan klausul saknas i förevarande fall.

49 I förevarande fall kan inte sökandens beslut att väcka talan vid förstainstansrätten tolkas som en gemensam viljeförklaring från parterna om att ge gemenskapsdomstolen behörighet på det avtalsrättsliga området eftersom kommissionen har bestridit att förstainstansrätten har sådan behörighet.

50 I avsaknad av en skiljedomsklausul i den mening som avses i artikel 238 EG kan förstainstansrätten inte, när som i förevarande fall en talan om skadestånd väcks vid den med stöd av artikel 235 EG, pröva talan i den mån som den i själva verket avser ett yrkande om skadestånd som vilar på avtalsrättslig grund. Om så inte vore fallet, skulle förstainstansrätten utvidga sin behörighet till att omfatta även andra tvister än dem som uteslutande förbehålls den enligt artikel 240 EG, eftersom denna bestämmelse tvärt emot tillerkänner de nationella domstolarna behörigheten enligt allmän rätt att avgöra tvister i vilka gemenskapen är part (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 21 maj 1987 i de förenade målen 133/85–136/85, Rau m.fl., REG 1987, s. 2289, punkt 10, och beslutet i det ovannämnda målet Mutual Aid Administration Services mot kommissionen, punkt 47).

51 Av det ovan anförda följer att invändningen om att talan skall avvisas till följd av att förstainstansrätten saknar behörighet skall bifallas i den mån som talan grundas på

påstådda åsidosättanden av dels skyldigheten att ta hänsyn till eventuell force majeure, dels den påstådda skyldigheten att acceptera de förslag till avtalsändringar som föreslogs av Palma till följd av proportionalitetsprincipen.

- 52 Eftersom talan inte kan avvisas i sin helhet med stöd av den invändning om rättegångshinder som åberopats i första hand, skall förstainstansrätten ta ställning till invändningen om rättegångshinder som avser åsidosättande av bestämmelserna i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, i den mån som sökanden har gjort gällande ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Invändningen om att det föreligger rättegångshinder på grund av åsidosättande av artikel 44.1 c i rättegångsreglerna

Parternas argument

- 53 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning eftersom det, i strid med kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, saknas konkreta och exakta uppgifter om förekomsten och storleken av den påstådda skadan. Under

dessa omständigheter saknar kommissionen möjlighet att identifiera den skada som ligger till grund för sökandens skadeståndskrav.

- 54 Kommissionen har också gjort gällande bristen på överensstämmelse mellan ansökan och repliken vad avser de kriterier som syftar till att fastställa skadan. I ansökan uppgav sökanden att de utgifter för transport och lagring som sökanden begär ersättning för uppkom före tillkomsten av skrivelsen av den 11 november 1996, vilken sökanden likväl anser orsakade skadan. I repliken hänvisade sökanden däremot till utgifter för transport och lagring vilka Palma påstås ha erlagt till följd av skrivelsen av den 11 november 1996.
- 55 Sökanden har gjort gällande att talan uppfyller kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna. Enligt sökanden har bolaget på vederbörligt sätt redogjort för de skador som uppstått och i ansökan omnämnt skadornas olika aspekter samt de grundläggande kriterier på vilka en beräkning av skadornas omfattning skall baseras. Enligt rättspraxis räcker dessa uppgifter för att uppfylla kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna (förstainstansrättens dom av den 15 juni 1999 i mål T-277/97, *Ismeri Europa mot revisionsrätten*, REG 1999, s. II-1825, punkt 67). Avslutningsvis har sökanden gjort gällande att kommissionens kritik är hänförlig till bedömningen av huruvida talan är välgrundad och, följaktligen, skall prövas samtidigt med denna (förstainstansrättens dom av den 16 april 1997 i mål T-554/93, *Saint och Murray mot rådet och kommissionen*, REG 1997, s. II-563, punkt 59, av den 10 juli 1997 i mål T-38/96, *Guérin automobiles mot kommissionen*, REG 1997, s. II-1223, punkt 42, och av den 28 april 1998 i mål T-184/95, *Dorsch Consult mot rådet och kommissionen*, REG 1998, s. II-667, punkt 23).

Förstainstansrättens bedömning

- 56 Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, som enligt artikel 53 första stycket i samma stadga skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten, och

artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, skall en ansökan bland annat innehålla uppgifter om tvisteföremålet samt en kortfattad framställning av grunderna för talan.

- 57 Eftersom det rör sig om tvingande rätt kan frågan huruvida ansökan uppfyller dessa villkor tas upp ex officio av förstainstansrätten (se, bland annat, förstainstansrätten dom av den 21 mars 2002 i mål T-231/99, *Joynson mot kommissionen*, REG 2002, s. II-2085, punkt 154).
- 58 Förstainstansrätten erinrar om att de uppgifter som avses i punkt 56 ovan skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens beslut av den 29 november 1993 i mål T-56/92, *Koelman mot kommissionen*, REG 1993, s. II-1267, punkt 21, och förstainstansrättens dom av den 6 maj 1997 i mål T-195/95, *Guérin automobiles mot kommissionen*, REG 1997, s. II-679, punkt 20).
- 59 För att uppfylla dessa krav skall en ansökan om ersättning för skada som har vållats av en gemenskapsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det agerande som läggs institutionen till last, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt arten och omfattningen av denna skada (förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål T-387/94, *Asia Motor France m.fl. mot kommissionen*, REG 1996, s. II-961, punkt 107).

- 60 I förevarande fall framgår det av undersökningen av den första grunden att förstainstansrätten endast har behörighet att pröva den påstådda avsaknaden av motivering i skrivelsen av den 11 november 1996, genom vilken kommissionen vägrade acceptera Palmas förslag på avtalsändringar. Vid undersökningen av förevarande grund skall det således anses att sökandens kritik mot kommissionen endast avser ett påstått åsidosättande av motiveringskyldigheten i skrivelsen av den 11 november 1996, vilket i vart fall inte kan medföra att gemenskapen ådrar sig skadeståndsansvar (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 september 1982 i mål 106/81, Kind mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 2885, punkt 14, och av den 30 september 2003 i mål C-76/01 P, Eurocoton m.fl. mot rådet, REG 2003, s. I-10091, punkt 98).
- 61 Av ansökan framgår att sökanden uppskattar att skadan uppgår till 22 miljarder italienska lire (11 382 051,78 euro). Sökanden har emellertid inte i ansökan förklarat varför den anser att det finns ett orsakssamband mellan avsaknaden av motivering i skrivelsen av den 11 november 1996 och den skada som sökanden påstår sig ha lidit. Sökanden har i ansökan nämligen endast uppgett att skadan är en direkt och uppenbar följd av skrivelsen av den 11 november 1996.
- 62 Av detta följer att kraven i artikel 21 första stycket i domstolens stadga och i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna inte är uppfyllda.
- 63 Med hänsyn till det ovan anförda skall talan avvisas. Det är inte nödvändigt att pröva de övriga grunder och argument som kommissionen har åberopat till stöd för avvisning av talan.

Rättegångskostnader

- 64 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan avvisas.**

- 2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Pirrung

Meij

Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 maj 2004.

H. Jung

J. Pirrung

Justitiesekreterare

Ordförande